

Arrest

nr. 201 411 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent afkomstig van de hoofdstad Kabul. U verklaart zesentwintig jaar oud te zijn. U bent naar school geweest tot de zesde graad. U werkte niet. U woonde samen met uw vader en uw oom en zijn gezin. U hebt drie zussen. Twee ervan verblijven in Londen in het Verenigd Koninkrijk en een verblijft in Australië.

Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan liet uw vader u weten voor u een verloofde te hebben gevonden. Het ging om H. A., een bekende commandant in Afghanistan. H. A. ging akkoord om een voorschot van tienduizend dollar te betalen. Daarvan kreeg u van uw vader drieduizend dollar om iets voor uzelf te kopen. Tijdens een bezoek van zijn familie aan jullie huis werd ook goud in de vorm van juwelen aan u bezorgd. U zag het echter niet zitten om met deze oude commandant te trouwen en zocht hulp bij uw oom. Hij regelde een smokkelaar om Afghanistan te ontvluchten. U was drie maanden onderweg. Via Iran, Turkije, Griekenland, u onbekende landen en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 3 juni 2016 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Drie weken vooraleer u asiel aanvraagde in België vernam u van uw oom die u geholpen had bij de vlucht dat uw vader in elkaar was geslagen door H. A. en dat hij was overleden aan zijn verwondingen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door commandant H. A. en door uw oom waarbij u woonde zal gevisieerd worden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Na het gehoor op het CGVS bezorgde u via uw advocaat nog een medisch attest.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u omtrent het bezit van een paspoort bevreemdende verklaringen aflegt. Zo verklaarde u bij DVZ (vragenlijst van 15 juni 2016, vraag 24) nog dat u over een niet gebruikt paspoort beschikt, maar dat u dit hebt achtergelaten in Afghanistan. Op het CGVS ontkent u eerst dat u ooit een paspoort hebt gehad. Vervolgens zegt u dat u het zich niet herinnert of u er al dan niet een hebt gehad. Dan zegt u dat u misschien een paspoort heeft gehad, maar dat u er geen gebruik van hebt gemaakt. Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, zegt u dat u het niet zeker weet om vervolgens te zeggen dat u er toch een heeft gehad maar dat u het niet hebt gebruikt. Uw vader zou het hebben aangevraagd om u eventueel naar Pakistan te brengen voor een behandeling aan uw onderrug (CGVS, p.4). Dat u echter zo'n tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet bezitten van een paspoort, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Ook andere onaannemelijkheden en vage, stereotiepe en weinig doorleefde verklaringen doen twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van het door u verklaarde asielrelaas. Over de persoon met wie u zou moeten trouwen, commandant H. A., kan u zo goed als geen informatie aanleveren. Zo verklaart u dat hij een bekende commandant is. Dat bekend zijn baseert u op zijn hoge functie (CGVS, p.14). Wat die functie dan juist is, kan u niet verder duiden. Meerdere malen wordt u gevraagd om meer informatie over hem aan te leveren, maar telkens komt u met vrij algemene info over commandanten in het algemeen. Ze zijn rijk, ze onderdrukken andere mensen en hebben andere mensen vermoord. Deze informatie leidt u af uit de zaken die u over commandanten op televisie zag (CGVS, p.12). Nochtans zegt u H. A. nooit op televisie te hebben gezien (CGVS, p.13) en kan u ook geen andere namen van commandanten opnoemen (CGVS, p.15). Ook over het persoonlijk leven van H. A. weet u niets meer te zeggen. Zo weet u niet van waar hij afkomstig is. U weet wel dat hij in Kabul woont, maar kan zijn huis niet beschrijven (CGVS, p.13). U weet niet of hij een of meerdere vrouwen heeft of hoeveel kinderen hij heeft (CGVS, p.13). Ook in het beschrijven van zijn uiterlijk blijft u volharden in vage verklaringen. Zo heeft u het over zijn gestalte die niet te klein en niet te groot was, zijn ogen die niet te klein en niet te groot waren en zijn baard die niet kort of niet lang was (CGVS, p.14). Waarop u zich dan baseert om H. A. te beschrijven als een bekende commandant, blijft een raadsel. Er is wel informatie terug te vinden over een commandant H. A. (informatie toegevoegd aan het administratief dossier) maar met de weinige info die u aanlevert, kan niet afgeleid worden of u het heeft over dezelfde persoon. Het is zeer merkwaardig dat u nauwelijks iets kan zeggen over de persoon met wie u zou moeten huwen.

Ook over hoe deze verlovings tot stand is gekomen, kan u geen verklaringen afleggen. U zegt dat het gaat om een bekende rijke commandant. U verklaart dat uw familie een gemiddeld gezin was wat inkomen betreft (CGVS, p.9). Uw vader zou de commandant niet gekend hebben. U weet ook niet hoe ze bij u zijn terechtgekomen. U zegt louter dat andere families niet akkoord zouden gaan om hun dochter te laten trouwen met zo'n oude man (CGVS, p.12).

Als hij echter een bekende en rijke commandant is zoals u beweert, is het uiterst twijfelachtig dat hij geen verloofde zou vinden in een maatschappij zoals de Afghaanse.

Verder legt u merkwaardige verklaringen af over het betaalde voorschot. U verklaart dat er een voorschot van tienduizend dollar werd betaald. Daarvan zou u van uw vader drieduizend dollar hebben gekregen om iets te kopen voor uzelf (CGVS, p.11). Dit staat in schril contrast met uw eerdere verklaringen bij DVZ, waarbij u stelde dat uw vader niets om de kinderen gaf en enkel op geld belust was (vragenlijst van 15 juni 2016, vraag 3.5). Dat hij u dan toch een zeer groot deel van het voorschot zou hebben gegeven, is dan ook erg onwaarschijnlijk. U verklaart dit zelf door te zeggen dat u hij u wou tevreden stellen omdat u niet akkoord ging met het huwelijk (CGVS, p.16). Dat H. A. u ook voor het huwelijk reeds verschillende juwelen zou laten brengen hebben, is des te onwaarschijnlijker (CGVS, p.11).

Voorts kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaring als zou u op eenvoudige wijze uit dergelijke situatie zijn ontsnapt. U had al aan uw vader laten weten dat u niet akkoord was en niet wilde trouwen met H. A.. Daarop werd u naar eigen zeggen in de gaten gehouden. U bent blijkbaar toch kunnen ontsnappen toen er niemand anders thuis was dan de vrouw en kinderen van uw oom. De vrouw lag te slapen en de dochters waren televisie aan het kijken (CGVS, p.16). Het is weer maar eens erg onwaarschijnlijk dat uw vader zou toelaten dat er niet naar u werd omgekeken terwijl hij wist dat u niet akkoord ging met het voorziene huwelijk.

Ook over het moment van vertrek en de duur van uw reis legt u problematische verklaringen af. Zo zegt u te zijn vertrokken in de maand voor hamal, dalwa (CGVS, p.11) wat u achteraf corrigeert naar hoet (CGVS, p.14). (hoet 1394 komt overeen met februari-maart 2016 in de westerse kalender). U zegt ook drie maanden onderweg te zijn geweest (CGVS, p.18). Dit kan echter niet kloppen aangezien u in België asiel hebt aangevraagd op 3 juni 2016 en uw vingerafdrukken in Griekenland reeds werden genomen op 9 maart 2016. Tussen deze twee data ligt dus al drie maanden. Bij DVZ verklaarde u ook dat u vijftien dagen verbleef in Iran en tien tot twaalf dagen verbleef in Turkije en een maand in Griekenland (vragenlijst van 15 juni 2016, vraag 31). Op het CGVS blijft u volhouden dat u maar drie maanden onderweg was voor u uw asielaanvraag deed in België (CGVS, p.18).

Met dit moment van aankomst in België hangt ook de dood van uw vader samen. U verklaart vijftien dagen voor uw aankomst in België van uw oom te hebben vernomen dat uw vader ineens is geslagen door de mannen van H. A. en aan zijn verwondingen is bezweken. Als het CGVS opmerkt dat er toch een zeer grote tijdsspanne zit tussen het moment van uw vertrek, februari-maart 2016 en het moment dat H. A. bij uw vader is langsgekomen (drie weken voor uw aankomst in België zou overeenkomen met midden mei 2016) antwoordt u dat u niet exact weet wanneer uw vader is gestorven. U had in die drie maanden dat u onderweg was blijkbaar maar een keer contact met uw oom (CGVS, p.18). Opvallend genoeg levert u omtrent de dood van uw vader geen enkel bewijs aan. Uw vage en onduidelijke verklaringen hierover kunnen het CGVS niet overtuigen van zijn overlijden.

U werpt voorts nog op niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u een alleenstaande vrouw bent en uw zussen in het buitenland wonen (CGVS, p.20). Zoals eerder gezegd levert u over de dood van uw vader geen enkel bewijs aan. Dat u verder niemand zou hebben in Afghanistan is ook niet correct. Zo zou uw oom aan moederszijde u geholpen hebben bij uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p.10). U heeft bovendien ook nog contact gehad met een tante aan vaderszijde. Beiden zijn woonachtig in Kabul (CGVS, p.8). U haalt op het einde van interview op het CGVS nog wel aan dat u niet gelukkig was in Afghanistan en dat u niet goed behandeld werd door uw oom en tante waar u bij woonde (CGVS, p.19). Uit niets blijkt echter dat u zich niet aan deze behandeling zou kunnen onttrekken door u te wenden tot uw andere familie die woonachtig is in Kabul.

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

Het medisch attest dat u voorlegt, geeft een opsomming van de behandelingen die u ondergaat voor onder andere hoofdpijn, spierpijn en slaapproblemen. Hoewel het CGVS niet wil ontkennen dat u deze problemen heeft, is er geen bewijs van een oorzakelijk verband tussen het door u voorgehouden asielrelaas en de problemen die u ondervindt. Bovendien wordt vergeetachtigheid, het probleem waar u zelf naar verwees in het gehoor op het CGVS, er niet in vermeld (CGVS, p.15).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste appreciatiefout. Verzoekster stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing en tracht de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging, aldus verzoekster. Verzoekster benadrukt dat haar asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat zij in Afghanistan opnieuw het slachtoffer zal worden van mishandelingen vanwege haar oom langs vaderszijde bij wie zij inwoonde en dat de autoriteiten haar niet voldoende bescherming kunnen of willen bieden hiertegen. Zij vreest tegelijk voor represailles van diezelfde oom en vanwege commandant H. A. vermits zij thuis is weggelopen omdat zij anders tegen haar wil zou zijn uitgehuwelijkt aan H. A.. Verzoekster wijst er in dit verband op dat haar vader – na haar vlucht uit Afghanistan – in elkaar werd geslagen en overleed aan zijn verwondingen. Zij benadrukt dat haar in Afghanistan een uitzichtloos bestaan wacht en voelt zich aan haar lot overgelaten aldaar. Verzoekster laakt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse alsook niet met haar persoonlijkheid en profiel bij de beoordeling van haar asielrelaas.

Zij benadrukt dat haar verklaringen wel degelijk oprecht zijn en dat de feiten zich wel degelijk op de door haar geschetste manier hebben afgespeeld, zodat haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

Verzoekster merkt voorts op dat zij met psychische moeilijkheden en geheugenproblemen kampt en dat ook uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster "afwezig was in gedachten" en niet ten volle geconcentreerd was ten gevolge van haar psychische problemen. Nochtans is hiervan geen enkele weerslag te vinden in de bestreden beslissing. Verzoekster meent dat minstens de impact van haar persoonlijke problemen op haar capaciteiten om een coherent en accuraat asielrelaas te geven in rekening diende te worden gebracht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij verwijst nog naar het attest van arts H. C. waaruit blijkt dat zij (fysieke) mishandelingen onderging in haar thuismilieu. De traumatische ervaringen die zij heeft meegemaakt, kunnen naar mening van verzoekster wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat zij in de maanden en jaren die volgen op de gebeurtenissen deze feiten heeft trachten te verwerken. Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Verzoekster laakt derhalve dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met dit menselijke aspect. De combinatie van al deze factoren samen met het feit dat misverstanden met de tolk tijdens het gehoor niet zijn uitgesloten, kan wel degelijk een redelijke uitleg bieden voor het feit dat verzoeksters antwoorden op diverse vragen op enkele onderdelen misschien gebrekkig (lijken) over te komen. Verzoekster verwijst tevens naar een attest van haar behandelende klinisch en gezondheidspsychologe, met name E. S., waaruit blijkt dat zij te kampen heeft met o.a. concentratie- en geheugenproblemen. De opeenvolgende traumatische ervaringen die zij in Afghanistan heeft doorgemaakt, bieden naar mening van verzoekster een redelijke verklaring voor het feit dat zij er soms niet in slaagde om de diverse gebeurtenissen chronologisch, op een tijdslijn, te kaderen. De overige door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde weigeringsmotieven vormen geen voldoende grondslag om aan haar de vluchtelingenstatus te weigeren, aldus nog verzoekster. Verzoekster onderstreept in dit verband nog dat zij zo goed als mogelijk een beschrijving heeft gegeven van commandant H. A., doch dat zij hem evenwel maar één keer heeft gezien en dit slechts stiekem. Bovendien waren de afspraken tussen verzoeksters vader en H. A. rond de uithuwelijking nog maar in de beginfase. Verzoekster vervolgt nog dat zij uit Afghanistan wegvluchtte vooraleer zij H. A. persoonlijk had leren kennen. Ook haar verklaringen omtrent het betaalde voorschot zijn geenszins tegenstrijdig. Immers, 3000 dollar is slechts een klein deel van het bedrag dat haar vader reeds van H. A. had ontvangen en diende louter om verzoekster te paaien om haar gewillig te laten meewerken aan de uithuwelijking.

Verzoekster laakt dat er in de bestreden beslissing wordt overwogen dat zij zich bij haar oom aan moederszijde in Kabul zou kunnen vestigen nu is gebleken dat hij ernstige represailles vreest als de omgeving zal vernemen dat hij onderdak biedt aan verzoekster. Zo hebben de mannen van H. A. haar vader zelfs in elkaar geslagen en verzoeksters oom aan vaderszijde heeft gezworen zich te zullen wreken ten aanzien van eenieder die verzoekster helpt onderduiken. Verzoekster stelt dat zelfs indien zij bij haar tante langs moederszijde zou kunnen leven er steeds een permanent gevoel van onveiligheid zou blijven bestaan in haar hoofde.

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij stelt in dit verband als volgt: *"Verzoekster vreest dat haar leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.*

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoeksters asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoeksters asielaanvraag, haar het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Voor verzoekster bestaat geen vestigingsalternatief in Kabul.

Haar drie zussen (A., S. en Sa.) verblijven resp. in Australië en in London.

Een terugkeer naar haar geboorteregio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, zal op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor verzoekster.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoeksters persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoekster vreest dat zij hierdoor een ernstig risico loopt op represailles."

2.2. Stukken

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift nog volgende stavingstukken: het verslag van psycholoog E. S. van 28 juni 2017 (stuk 2) en het medisch attest van dokter H. C. van 23 juni 2017 (stuk 4).

Op 13 juli 2017 laat verwerende partij aan de Raad een nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Afghanistan: Security Situation in Kabul City*" van 6 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Per drager brengt verwerende partij op 8 februari 2018 met een aanvullende nota volgend stuk bij: EASO COI Report "*Afghanistan: Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Op 12 februari 2018 laat verzoekster aan de Raad een aanvullende nota met volgende stavingstukken geworden: een attest van 17 januari 2018 van GAMS België, een verslag van 2 februari 2018 van GAMS België, drie verslagen van TUMI (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het bezit van een paspoort; (ii) verzoeksters kennis over de persoon met wie zij zou moeten trouwen, met name commandant H. A., lacuneus zijn vermits (1) zij slechts vrij algemene informatie over commandanten geeft in het algemeen, (2) haar verklaringen aangaande het persoonlijk leven van H. A. lacuneus en vaag zijn, (3) zij ook bij de beschrijving van het uiterlijk van H. A. blijft steken in vage verklaringen; (iii) verzoekster geen afdoende verklaring kan afleggen over de wijze waarop de verlovings tot stand is gekomen; (iv) verzoeksters verklaringen omtrent het betaalde voorschot tegenstrijdig en onwaarschijnlijk zijn; (v) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen als zou zij op eenvoudige wijze uit het gedwongen huwelijk zijn ontsnapt; (vi) verzoeksters verklaringen omtrent het ogenblik van haar vertrek en de duur van haar reis incoherent zijn met de tijdstippen waarop haar vingerafdrukken genomen werden in Griekenland en haar asielaanvraag in België; (vii) er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters bewering als zou haar vader in elkaar zijn geslagen door mannen van H. A. en vervolgens overleden zijn aan zijn verwondingen; (viii) verzoeksters bewering als zou zij niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van het feit dat zij een alleenstaande vrouw is en haar zussen in het buitenland wonen niet kan overtuigen nu (1) zij geen enkel bewijs voorlegt over de dood van haar vader, (2) zij ook nog over een oom aan moederszijde en een tante aan vaderszijde beschikt die beiden woonachtig zijn in Kabul en (ix) het door verzoekster voorgelegde medisch attest niet van die aard is dat het de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 mei 2017, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst heeft ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekster onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.3.2.3.1. In zoverre verzoekster er ter verschoning van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes, tegenstrijdigheden en vaagheden op wijst dat zij met psychische problemen en geheugenproblemen te kampen heeft en dat het algemeen geweten is dat traumatische ervaringen bij een mens kunnen leiden tot psychische stoornissen zoals verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, slaagt zij er allerminst in te overtuigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat in onderhavig verzoekschrift wordt betoogd, uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat verzoekster *“afwezig was in gedachten”* en niet ten volle geconcentreerd was als gevolg van de psychische problemen waarmee zij te kampen heeft. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt daarentegen dat verzoekster tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Waar verzoekster verwijst naar de door haar bijgebrachte medische attesten van de klinische en gezondheidspsychologe E. S. van 17 mei 2017 en van 28 juni 2017, waaruit blijkt dat zij klaagt over spanningshoofdpijn, spierpijn in nek en schouders, concentratie- en geheugenproblemen, hartkloppingen, oprispingen, piekeren, slaapproblemen, emotionele labiliteit, verhoogde waakzaamheid, depressieve stemmingen en eenzaamheid en waarin geconcludeerd wordt dat er sprake is van overspannenheid en depressieve kenmerken, benadrukt de Raad dat uit deze attesten niet blijkt dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar ervan zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien kan worden vastgesteld dat in het attest van 17 mei 2017 geen melding wordt gemaakt van concentratie- en geheugenproblemen, daar waar dit wel het geval is in het attest van 28 juni 2017 en dit ondanks het feit dat er geen nieuwe (gedrags)therapeutische sessies hebben plaatsgevonden sinds het opstellen van het eerste attest. Zo verzoekster nog verwijst naar het attest van dokter H. C. van 23 juni 2017 waaruit blijkt dat zij gekend is met aanslepende nek- en hoofdpijnlachten, vermoedelijk spanningshoofdpijn en zij grote brandwonden heeft ter hoogte van haar nek- en schouderregio, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in zijn nota met opmerkingen stelt als volgt: *“Wat de nek- en hoofdpijnlachten betreft, kan het CGVS begrip opbrengen voor deze problemen maar toont verzoekende partij hiermee evenmin aan dat zij niet in staat zou zijn gehoord te worden in het kader van haar asielaanvraag. Dit attest biedt evenmin een verklaring voor de diverse vaagheden en incoherenties in verzoeksters verklaringen. Waar het attest melding maakt van brandwonden kan hieruit niet afgeleid worden in welke omstandigheden deze verwondingen werden opgelopen zodat dit attest verzoeksters verklaringen dienaangaande niet staven. Voorts dient te worden opgemerkt dat waar dit attest melding maakt van brandwonden ter hoogte van nek en schouderregio, verzoekende partij tijdens haar gehoor melding maakte van littekens aan haar handen ten gevolge van de keren dat de vrouw van haar oom haar heeft verbrand (gehoorverslag CGVS, p. 19).*

De Raad van State stelde al eerder dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004; RvV, nr. 12.474 van 11 juni 2008; RvV, nr. 2468 van 10 oktober 2007)." In zoverre in het medisch attest melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekster bij stresssituaties niet adequaat kan antwoorden, dient erop gewezen dat het attest slechts na de gehoren en zelfs na de betekening van de weigeringsbeslissing aan verzoekster werd opgesteld en dat uit het attest niet kan worden opgemaakt of dit reeds het geval was ten tijde van de gehoren. Voorts benadrukt de Raad dat elk gehoorverslag stress en emoties met zich meebrengt en dat de interviewer hiermee rekening houdt, doch dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn dat stress en emoties verzoekster verhinderd hebben de waarheid te vertellen.

Waar verzoekster het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes, tegenstrijdigheden en onlogische verklaringen nog tracht te vergoelijken, stellende dat misverstanden tijdens het gehoor omwille van de aanwezigheid van een tolk niet uitgesloten zijn, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. Blote beweringen van harentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes, tegenstrijdigheden en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen te wensen overlaat. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoekster heeft ook tijdens of na de gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van de gehoren en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Zij verklaarde zowel bij aanvang als op het einde van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij de tolk goed begreep (administratief dossier, stuk 5, p. 2 en 19). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag haar werd voorgelezen in het Dari, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 13) en dat zij bij aanvang van het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal geen opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de gehoorverslagen geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing communicatieproblemen/misverstanden tijdens de gehoren op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoekster opgeworpen vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing

Verder laat verzoekster na om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens haar geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met *"de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoekster."*

2.3.2.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt vooreerst op goede gronden dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het al dan niet bezitten van een paspoort. Zo geeft zij in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan dat zij over een niet gebruikt paspoort beschikt in Afghanistan (administratief dossier, stuk 13, vraag 24). Op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkent verzoekster in eerste instantie ooit over een paspoort te hebben beschikt, om vervolgens haar verklaringen bij te stellen tot de bewering dat zij zich niet herinnert of zij er al dan niet een heeft gehad (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Geconfronteerd met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordt verzoekster na even nadenken: *"Ik weet het niet, ik ben niet zeker. Ah toch wel ik heb er een gehad, maar niet gebruikt."* Dat verzoekster dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het bezitten van een paspoort, ondermijnt haar algemene geloofwaardigheid.

2.3.2.3.3. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze pertinent overweegt dat verzoeksters verklaringen omtrent de persoon met wie zij zou moeten trouwen vaag, stereotiep, niet-doorleefd en niet-aannemelijk zijn.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt: “(...) Over de persoon met wie u zou moeten trouwen, commandant H. A., kan u zo goed als geen informatie aanleveren. Zo verklaart u dat hij een bekende commandant is. Dat bekend zijn baseert u op zijn hoge functie (CGVS, p.14). Wat die functie dan juist is, kan u niet verder duiden. Meerdere malen wordt u gevraagd om meer informatie over hem aan te leveren, maar telkens komt u met vrij algemene info over commandanten in het algemeen. Ze zijn rijk, ze onderdrukken andere mensen en hebben andere mensen vermoord. Deze informatie leidt u af uit de zaken die u over commandanten op televisie zag (CGVS, p.12). Nochtans zegt u H. A. nooit op televisie te hebben gezien (CGVS, p.13) en kan u ook geen andere namen van commandanten opnoemen (CGVS, p.15). Ook over het persoonlijk leven van H. A. weet u niets meer te zeggen. Zo weet u niet van waar hij afkomstig is. U weet wel dat hij in Kabul woont, maar kan zijn huis niet beschrijven (CGVS, p.13). U weet niet of hij een of meerdere vrouwen heeft of hoeveel kinderen hij heeft (CGVS, p.13). Ook in het beschrijven van zijn uiterlijk blijft u volharden in vage verklaringen. Zo heeft u het over zijn gestalte die niet te klein en niet te groot was, zijn ogen die niet te klein en niet te groot waren en zijn baard die niet kort of niet lang was (CGVS, p.14). Waarop u zich dan baseert om H. A. te beschrijven als een bekende commandant, blijft een raadsel. Er is wel informatie terug te vinden over een commandant H. A. (informatie toegevoegd aan het administratief dossier) maar met de weinige info die u aanlevert, kan niet afgeleid worden of u het heeft over dezelfde persoon. Het is zeer merkwaardig dat u nauwelijks iets kan zeggen over de persoon met wie u zou moeten huwen.”

Waar verzoekster aanvoert dat zij H. A. slechts eenmaal gezien heeft en dan nog stiekem, dat zij de overige informatie slechts “van horen zeggen” heeft en dat zij het land ontvluchtte alvorens zij H. A. persoonlijk had leren kennen, brengt zij geen enkel valabel argument bij om haar lacuneuze, vage en niet-doorleefde verklaringen omtrent H. A. te vergoelijken, nu immers redelijkerwijze verondersteld kan worden dat zij meer informatie zou vergaren over de persoon waarmee zij zou moeten huwen, vermits deze verloving uiteindelijk aanleiding heeft gegeven tot haar vlucht naar België. De bewering als zouden de afspraken tussen haar vader en H. A. rond de uithuwelijking nog maar in de beginfase zitten, staat haaks op verzoeksters verklaringen dat er reeds een voorschot van 10.000 dollar zou zijn betaald, evenals dat er goud in de vorm van juwelen aan verzoekster werd bezorgd en dat haar vader – volgens de traditie – zoetigheden aan H. A. heeft gegeven (administratief dossier, stuk 5, p. 16).

Daarnaast kan met de commissaris-generaal worden opgemerkt dat verzoekster geen afdoende verklaring kan bijbrengen over de wijze waarop de verloving tot stand is gekomen: “(...) U zegt dat het gaat om een bekende rijke commandant. U verklaart dat uw familie een gemiddeld gezin was wat inkomen betreft (CGVS, p.9). Uw vader zou de commandant niet gekend hebben. U weet ook niet hoe ze bij u zijn terechtgekomen. U zegt louter dat andere families niet akkoord zouden gaan om hun dochter te laten trouwen met zo’n oude man (CGVS, p.12). Als hij echter een bekende en rijke commandant is zoals u beweert, is het uiterst twijfelachtig dat hij geen verloofde zou vinden in een maatschappij zoals de Afghaanse.”

Dat verzoeksters verklaringen omtrent het betaalde voorschot geenszins merkwaardig zijn omdat de 3.000 dollar die zij van haar vader verkreeg slechts een klein gedeelte van de som uitmaakte die haar vader van H. A. had ontvangen en diende om haar te paaien zodat zij gewillig zou meewerken aan het huwelijk, kan niet gevolgd worden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster immers ondubbelzinnig dat haar vader niets om de kinderen gaf en enkel belust was op geld (administratief dossier, stuk 13, vraag 3.5.). Dat zij later verklaart dat hij alsnog een groot deel van het voorschot zou hebben gegeven, staat hiermee dan ook in schril contrast. Ook verzoeksters bewering als zou hij dit enkel hebben gedaan om verzoekster tevreden te stellen omdat zij niet akkoord ging met het huwelijk kan niet overtuigen, aangezien verzoekster verklaart dat H. A. haar ook reeds voor het huwelijk verschillende juwelen liet toekomen (administratief dossier, stuk 5, p. 11).

Tevens zijn verzoeksters verklaringen omtrent het ogenblik van haar vertrek en de duur van haar reis incoherent met de tijdstippen waarop haar vingerafdrukken genomen werden in Griekenland en haar asielaanvraag in België. Dat het tijdsbesef van verzoekster niet identiek is als dat van een Europeaan en er niet te onderschatten cultuurverschillen bestaan, betreft een blote bewering waarmee verzoekster er allerminst in slaagt voormelde motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen als zou zij op eenvoudige wijze zou zijn ontsnapt en (ii) er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters bewering als zou haar vader in elkaar zijn geslagen door mannen van H. A. en vervolgens overleden zijn aan zijn verwondingen.

De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3.4. In zoverre verzoekster aanvoert niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van het feit dat zij een alleenstaande vrouw is en haar zussen in het buitenland wonen (administratief dossier, stuk 5, p. 20), dient er vooreerst op gewezen dat in de bestreden beslissing pertinent wordt overwogen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen als zou haar vader zijn overleden als gevolg van een gevecht met de mannen van H. A.. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij in Afghanistan nog over andere familieleden beschikt, zodat verder afbreuk wordt gedaan aan haar bewering als zou zij een alleenstaande vrouw zijn. Immers, haar oom langs moederszijde zou haar geholpen hebben bij haar vlucht uit Afghanistan (administratief dossier, stuk 5, p. 10) en verzoekster zou bovendien nog contact hebben met haar tante langs vaderszijde (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). Verzoekster verklaart verder dat beide familieleden woonachtig zijn in Kabul (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Alwaar verzoekster in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zij geen onderdak zal kunnen vinden bij haar oom langs moederszijde omdat hij ernstige represailles vreest als zijn omgeving zal vernemen dat hij onderdak verleent aan verzoekster – haar oom (langs vaderszijde) heeft immers gezworen de dood van verzoeksters vader te wreken ten aanzien van eender wie verzoekster helpt onder te duiken – en zij ook bij haar tante steeds zal leven met dit permanente gevoel van onveiligheid in haar achterhoofd, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas als zou zij gedwongen uitgehuwelijkt zijn geweest aan H. A., noch aan de door haar voorgehouden dood van haar vader die het gevolg zou zijn geweest van haar vlucht omwille van de verloving.

De commissaris-generaal merkt in dit verband tevens op goede gronden op: *“U haalt op het einde van interview op het CGVS nog wel aan dat u niet gelukkig was in Afghanistan en dat u niet goed behandeld werd door uw oom en tante waar u bij woonde (CGVS, p.19). Uit niets blijkt echter dat u zich niet aan deze behandeling zou kunnen onttrekken door u te wenden tot uw andere familie die woonachtig is in Kabul.”*

2.3.2.3.5. Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter volharden in haar asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.4. Waar verzoekster thans nog een tussentijds verslag van TUMI van 7 februari 2018 en verslagen van GAMS België voorlegt van 17 januari 2018 en 2 februari 2018 en hieruit blijkt dat zij twee maal op gesprek is geweest bij de sociale dienst van GAMS en heeft aangegeven dat zij op haar reisweg verkracht is geweest (stukken 1 en 2 van rechtsplegingsdossier, stuk 10), dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst is het opmerkelijk dat uit het tussentijds verslag van TUMI (stuk 5 van rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat verzoekster voor haar eerste consultatie bij GAMS reeds sinds begin 2017 in behandeling was bij een psycholoog en een kinesitherapeut, doch zij slechts eind 2017 melding heeft gemaakt van het feit dat zij verkracht zou zijn geweest door mensensmokkelaars. Zo had zij reeds meerdere gedragstherapeutische sessies en 18 gespecialiseerde kinesitherapiesessies doorlopen, gedurende dewelke zij op geen enkel ogenblik heeft aangegeven dat zij verkracht zou zijn geweest door mensensmokkelaars. Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de band tussen een psycholoog en/of sociaal agoog en patiënt een vertrouwensrelatie betreft – die zich door verloop van verschillende sessie uitdiept – en kan “schaamte” aldus geen reden zijn om verzoeksters langdurig stilzwijgen te verschonen. Voorts merkt de Raad met betrekking tot de thans voorgelegde verslagen op dat een hulpverlener, zoals een sociaal agoog, psycholoog of psychiater, slechts vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een sociaal agoog, psycholoog of psychiater is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Dit alles doet gereede twijfel rijzen omtrent de waarachtigheid van verzoeksters bewering als zou zij het slachtoffer zijn geworden van seksueel geweld. Overigens benadrukt de Raad dat uit deze verslagen niet blijkt dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar ervan zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Wat betreft de medische attesten van de klinische en gezondheidspsychologe E. S. van 17 mei 2017 en van 28 juni 2017 (opnieuw toegevoegd aan de aanvullende nota van 12 februari 2018) en het attest van dokter H. C. van 23 juni 2017 kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.2.3.1..

De bevindingen van de verschillende medische attesten zijn bijgevolg niet van aard om een ander licht te werpen op de reeds gedane vaststellingen in verband met verzoeksters asielrelaas en vermogen dan ook niet de ongeloofwaardigheid van haar relaas te herstellen.

2.3.2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekster worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met verzoekster. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.” Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de COI Focus “Afghanistan. Security Situation in Kabul City” van 6 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) en het EASO COI Report “Afghanistan: Security Situation” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Met het louter betwisten van dit besluit toont verzoekster allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat er geen vestigingsalternatief in Kabul bestaat, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar Kabul, zodat deze argumentatie aldus niet dienstig is.

Alwaar verzoekster nog verwijst naar het feit dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan, omwille van haar langdurige afwezigheid in het buitenland, veel aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, dient erop gewezen dat verzoekster geenszins *in concreto* aantoon t dat zij een risicoprofiel bezit nu zij zich louter beperkt tot een vage verwijzing naar een verhoogd veiligheidsrisico, zonder dit enigszins te concretiseren.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoe len op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER